

אל תתהדר לפני מלך

נזדמן לו לרבנו לעמוד בפני המלך, וכשעמד לפני המלך לבוש היה בבגדים נאים וחשובים. שאל אותו אחד השרים: הלא אמרו החכמים שלכם "יאה עניות לישראל"! וכן אמרו "אל תתהדר לפני מלך", וא"כ כיצד מרשה אתה לעצמך לעמוד בפני המלך בבגדים של עשירים?

השיב לו רבנו: שאלתך האחת תתרץ את חברתה; מאחר והעניות יאה להם לישראל ומפארת אותם, לכן כאשר מגיע יהודי לפני המלך - הוא צריך לפשוט את בגדי הפאר שלו, הם אלו בגדי העניות, שהרי נאמר "אל תתהדר לפני מלך", וללבוש בגדים אשר אינם מתאימים ליהודים - בגדי עשירים...

התולעים והרוק

שאל שר אחד את רבנו: שמעתי כי יש מיני תולעים אשר אם הם נמצאים בתוך המאכל - מתירים אתם לאוכלו, אך כאשר הם פורשים מן המאכל - אסור לאכלם. וקשה לי, מה נשתנו תולעים אלו מאלו?

כדי להשיב תשובה לשר, נטל רבנו כף קטנה וציוה לשר לרקוק לתוכה מרוק שבפיו. ולאחר שירק לתוכה, ציוה עליו רבנו לבלוע את הרוק שירק. מיאן השר לעשות כדברי רבנו, באמרו שהדבר מאוס עליו.

"כן הדבר הזה" השיב רבנו, - כאשר התולעים נמצאים בתוך המאכל וטרם נפרדו ממנו - אינם נמאסים ולכן מותר לאכלם. אך כאשר יצאו מן המאכל כבר נמאסו, ומשום כך אסור לנו לאכלם!

בת המלך ופסל הזהב

בהיות רבנו עלם צעיר לימים נקרה בדרכו להתארח אצל רבי שמעון וורטהיים. באחד הימים נקרא ר' שמעון אל המלך, וכיון שר' שמעון התרשם מאוד מחכמתו של אורחו - העלים הפיקת, החליט לקחתו עמו אל המלך.

כאשר הגיעו אל המלך הציגו ר' שמעון לפני המלך. בת המלך שהיתה נערה צעירה ראתה

את העלם ולקחה אותו עמה להראות לו את הארמון ואת כל היכליו. באחד מהיכלי הארמון עמד לו פסל זהב גדול-מימדים רגליו בארץ וראשו מגיע לגג, אמרה בת המלך לרבנו: מה תאמר על כך?

אמר לה רבנו: חכמינו אמרו "חכם אינו מדבר בפני מי שגדול ממנו", אני כה קטן ואילו הפסל - מה גדול הוא, ואיך אעז לדבר לפניו, אדרבה! ידבר הוא ואח"כ אשיב לו על דבריו!... בת המלך כעסה מאוד מדברי רבנו וצעקה בקול: "עז פנים הוא העלם הזה!", ותיכף ומיד גרשה אותו מן הארמון...

למד לשונך לומר 'איני יודע'

נזדמן לו לרבנו להיות פעם אחת בעיר וינה - עיר המלוכה, ובעודו מהלך בדרכו פגש בו המלך. שאל המלך את רבנו: "לאן אתה הולך?" - השיב לו רבנו: "איני יודע!". מיד חרה אפו של המלך וציווה להושיב את רבנו בבית האסורים. פקידי המלך מיד עשו כמצות מלכם.

לאחר זמן-מה התחרט המלך על ציוויו ואמר בלבו: הלא איש חכם ונכבד כרבי יהונתן לא יוציא מפיו דברי הבלים, וכנראה דברי חכמה אמר הרב. מיד ציווה המלך להוציאו מן הכלא ולהביאו לפניו, וכן עשו עבדיו.

כבוא רבנו לפני המלך שאלו המלך: מדוע ענית לי "איני יודע?", הלא מן הסתם פניך היו מועדות למקום שרצית ללכת אליו!

השיב לו רבנו: באמת דעתי היתה ללכת לבית הכנסת, אך הנה ראית במו עיניך שלא הגעתי למחוז חפצי! וכיון ששאלתך היתה "לאן אתה הולך" השבתי לך "איני יודע", ואולם אם היתה שואלני "לאן חפץ אתה ללכת" הייתי משיב לך "לבית הכנסת".

הדברים מצאו חן בעיני המלך, ויכבדהו.

החתול והעכבר

באחד מהויכוחים שהתווכח רבנו עם חכמי הגוים, נטען כי כוחו של שכל האדם גובר על הכח המוטבע בטבע העולם. אולם רבנו טען כי את הטבע אשר ברא הקב"ה - לא יוכל איש

לנצח!

המלך, ששמע את הויכוח, הורה להתכנס בארמונו בעוד חודש ימים, אז יבואו כל החכמים, יבא גם רבי יהונתן, ויציגו לפניו את טענותיהם.

כחלוף חודש הימים, רכון היה רבנו על תלמודו, כשלפתע עכבר שובב קיפץ מולו והפריעו מתלמודו, ניסה רבנו לגרשו אך העכבר המשיך להפריע, כשבין קפיצה לקפיצה נקלע העכבר לתוך קופסת הטבק הפתוחה של רבנו שהיתה מונחת על השלחן. רבנו שראה זאת, מיד סגר את הקופסא כדי שהעכבר לא ימשיך להפריעו.

לאחר שעה קלה, נשמעו דפיקות בשער ביתו של רבנו. היו אלו משרתיו של המלך שבאו לקחתו אל הארמון, אל הויכוח אשר נקבע לאותו יום. כששמע זאת רבנו, נטל עמו את קופסת הטבק, לבש את מעילו, ועלה על המרכבה בדרך אל הארמון.

בחדר הויכוחים ישבו המלך, החכמים וביניהם רבנו והתנצחו בויכוחם, זה בכה וזה בכה, כאשר לפתע מפתח החדר הגיח חתול העומד על שתי רגליו, בידי אווז מגש הדור עם כוסות יוקרתיים, והוא לבוש סינר מלצרים מכובד!!!

עוד החתול מהלך מעדנות על שטיחי החדר, הוציא רבנו את קופסת הטבק מכיס מעילו, פתח אותה, ומשם ניתר לו העכבר אל מרכז החדר. החתול שראה את העכבר, השליך מידי את המגש ועליו הכוסות, וחזר להרגליו החתוליים והטבעיים, והחל לרדוף אחר העכבר...

המלך והשרים הממונים חייכו חיוך רחב למראה עיניהם, והבינו את כוונת רבנו: טבע העולם שטבע הבורא - ישאר כך לעולם, ואין שום אדם שיכול לגבור עליו או לשנותו - - -

הטבלה הפלאית

מסופר כי פעם אחת גזר ההגמון של העיר מץ לגרש את כל יהודי עירו מן העיר. רבנו חש לעזרת אחיו ומיהר לבית ההגמון. תוך כדי שידולו של רבנו להניא את ההגמון מגזרתו, ציטט ההגמון מאמר מסוים ושאל את רבנו כמה מילים מכיל מאמר זה שציטט עתה.

השיב לו רבנו: שבעה עשר מילים, כמנין האותיות במאמר **"עם ישראל חי לעולמי עד"**.

שאל ההגמון: כמה יהודים יש בעיר מץ ובבנותיה? - השיב רבנו: **ארבעים וחמשה אלף שבע**

מאות ושישים. - נענע לו ההגמון בלגלוג ואמר: ידוע אתה כחכם היהודים וככותב קמיעות, הבה

ואראה את כוחר; אם תוכל לכתוב לי תוך שעה את המשפט "עם ישראל חי לעולמי עד" -

45,760 פעמים - כמנין יהודי העיר - על גבי קמיע בגודל מזוזה, מיד אבטל את גזירתי!

הלך רבנו, וכעבור שעה קלה חזר והקמיע בידו:

ד	ע	י	מ	ל	ו	ע	ל	ע	ו	ל	מ	י	ע	ד
ע	י	מ	ל	ו	ע	ל	י	ל	ע	ו	ל	מ	י	ע
י	מ	ל	ו	ע	ל	י	ח	י	ל	ע	ו	ל	מ	י
מ	ל	ו	ע	ל	י	ח	ל	ח	י	ל	ע	ו	ל	מ
ל	ו	ע	ל	י	ח	ל	א	ל	ח	י	ל	ע	ו	ל
ו	ע	ל	י	ח	ל	א	ר	א	ל	ח	י	ל	ע	ו
ע	ל	י	ח	ל	א	ר	ש	ר	א	ל	ח	י	ל	ע
ל	י	ח	ל	א	ר	ש	י	ש	ר	א	ל	ח	י	ל
י	ח	ל	א	ר	ש	י	ס	י	ש	ר	א	ל	ח	י
ח	ל	א	ר	ש	י	ס	ע	ס	י	ש	ר	א	ל	ח
י	ח	ל	א	ר	ש	י	ס	י	ש	ר	א	ל	ח	י
ל	י	ח	ל	א	ר	ש	י	ש	ר	א	ל	ח	י	ל
ע	ל	י	ח	ל	א	ר	ש	ר	א	ל	ח	י	ל	ע
ו	ע	ל	י	ח	ל	א	ר	א	ל	ח	י	ל	ע	ו
ל	ו	ע	ל	י	ח	ל	א	ל	ח	י	ל	ע	ו	ל
מ	ל	ו	ע	ל	י	ח	ל	ח	י	ל	ע	ו	ל	מ
י	מ	ל	ו	ע	ל	י	ח	י	ל	ע	ו	ל	מ	י
ע	י	מ	ל	ו	ע	ל	י	ל	ע	ו	ל	מ	י	ע
ד	ע	י	מ	ל	ו	ע	ל	ע	ו	ל	מ	י	ע	ד

בטבלה מופלאה זו ניתן לקרוא את המאמר הנ"ל 45,760 פעמים, כאשר מתחילים לקרוא

מאמצעה של הטבלה.

כמובן שכאשר ראה ההגמון ההמום את הטבלה, מיד הורה לבטל את גזירתו, ולמץ היתה אורה ושמחה.

ומספרים, כי במשך שנה תמימה ישב ההגמון וחישוב את מספר הפעמים שאפשר לקרוא בטבלה את המאמר הנזכר, ורק בתום השנה מצא כי נכונה היא. או-אז הלך ההגמון לבית רבינו, ולפליאת רבינו אמר ההגמון: "באתי לברך את הרב בלשון שאתם מברכים את הרבנים שלכם: 'ברוך שחלק מחכמתו ליראיו'..."

מה ליהודי בבית הקברות?

ופעם אחת הילך לו אחד מנכבדי העיר מץ ברחובות העיר, ועינו היתה צרה מכך שיהודי העיר רבים כ"כ, ובעודו כועס ומתרעם על כך פגש את רבינו.

אמר השר לרבינו: "נמאס לי לחיות בין כ"כ הרבה יהודים, התוכל לומר לי באיזה מקום אוכל לגור והוא יהיה אכן ריק מיהודים?", - השיב לו רבינו: "בשמחה אומר לך; תוכל ללכת לגור בבית הקברות שלכם, הוא ודאי ריק מיהודים..."

מנה אחת אפיים

ההגמון של העיר מץ כיבד מאד את רבינו, ואף הזמינו מפעם לפעם לסעוד בארמונו.

באחד הפעמים שסעד רבינו בבית ההגמון ישב שם גם הבישוף, אשר התקנא ביחס שרבינו מקבל מההגמון. רצה הבישוף להציק לרבינו ורעיון מתועב עלה בלבו: לקח הבישוף צלחת עמוסה בנתחי דבר-אחר והגישה לרבינו, באומרו: "יאכל הרב ממאכל ערב זה!".

חרה אפו של רבינו, ואעפ"כ השיב לבישוף בנחת: "ואין אתה יודע שאסור לנו לאכול מאכלים אלו?!". נאנח הבישוף אנחה כבידה ואמר: "מתי כבר יגיע הזמן שאני ואתה נאכל יחד מקערה אחת?".

השיב לו רבינו: "ביום חתונתך, אדני הבישוף..." (והרי לפי חוקי הנצרות אסור לבישוף לישא